

учителъ баща му, но презъ 1878 г. е въ Търново, презъ 1879 г. — въ Сливенъ, после въ Казанлъкъ и презъ 1880 г. — въ София. Отъ 1881 до 1885 г. е въ Пловдивъ, отъ кждето семейството му идва въ София. Тамъ завършва гимназия. Така, по собственитѣ думи на Славейкова, му се е отдало още презъ детинството да изучи отечествена география. „Запозналъ се е прѣко съ всички баирища, газилъ и кжпалъ се е по цѣли дни въ сума рѣки, а горскитѣ шубраци, скали и пещери сж му дошепвали дивнитѣ приказки, съ които домашнитѣ ратайкини сж дразнили всѣка вечеръ трепетното му въображение. . .“¹⁾

Като дете и юноша, Пенчо е билъ извънредно подвиженъ — голѣмъ немирникъ и пакостникъ — „той не се запираше на едно мѣсто: въ свободното си време скиташе съ другари или придружаваше по-голѣмия си братъ Христа на ловъ“ — казва Екатерина Каравелова, която добре го познавала отъ 1880 г. насамъ. „Той бѣше малъкъ, кждравъ, черъ, пѣргавъ, пише за него въ „Бѣгли спомени“ Мара Бѣлчева, и често минаваше подъ прозорцитѣ на училището, дето леля ми бѣше учителка, а братъ му ни учеше да пѣемъ химна „Боже, княза пази“ (написанъ отъ Петко Славейковъ по случай възкачването на Александъръ Батембергъ на българския престолъ). Той тичаше подиръ насъ, момичетата, подкачаше ни както другитѣ и дори повече отъ тѣхъ“. Когато сж били въ София, той често е ходилъ изъ крайнинитѣ на града, дружелъ е съ простолюдието, съ увлѣчение е играелъ на хоро, като е схващалъ бързо и изпълнявалъ майсторски най-сложнитѣ шопски

¹⁾ „Олафъ ванъ Гелдернъ“.